Recensie: Emilia Perez *****

Kinepolis Antwerpen
woensdag 28 augustus 2024

foto © Paradiso Filmed Entertainment

Recensie:
Voor het eerst won een transpersoon in Cannes dit jaar de prijs voor beste actrice voor haar vertolking van Emilia Perez. Geheel terecht is dat Karla Sofé-a Gascón die met haar collega's Adriana Paz, Selena Gomez en Zoe Saldaña uit deze fe-no-me-na-le prent mag delen. De Frans-Mexicaanse film die Jacques Audiard regisseerde won ook de juryprijs en daarnaast werden Clément Ducol en Camille bekroond voor de soundtrack die ze schreven voor deze film die wat ons betreft als een van de meest verrassende en intrigerende films van dit jaar beschouwd mag worden. Voor de choreo's tekende overigens niemand minder dan de Frans-Belgische choreograaf Damien Jalet.

Emilia Perez lijkt te openen als een rechtbankfilm wanneer die inzoomt op advocate Rita (Zoe Saldaña) die de verdediging voorbereidt van haar cliënt. Een geweldig pleidooi heeft ze voorbereid, maar haar mannelijke confrater blijkt af en toe te moeten spieken op haar blad. In de voorbereiding ervan komt ze al in conflict te liggen met zichzelf omdat ze officieel de zelfmoord-theorie verdedigt terwijl haar intuïtie haar zegt dat er moord in het spel is. Ondanks de zwakke vertoning van haar mannelijke collega, wordt haar cliënt vrijgesproken. In het toilet krijgt ze een telefoontje met de vraag over tien minuten naar de krantenkiosk te komen.
Al vroeg verrast Emilia Perez. Terwijl Rita nadenkt over haar pleidooi (onder andere in een winkel) krijgt de prent, die dan nog de karakteristieken van een rechtbankfilm heeft, namelijk een musicalsausje over zich. De songs zijn geschreven door Camille (Dalmais). Wat daar zo sterk aan is, is dat ze de personages psychologische diepgang bezorgen. Iets wat we op Inside Out 2 na in bijzonder veel films die we deze zomer gezien hebben misten; voldoende uitwerking van de personages, zodat je wat gaat voelen voor hen.
Wat vooral heel goed werkt, is dat de cast niet zelden ritmisch a capella zingt, zacht, twijfelend onder andere, volledig de emoties en de innerlijke gedachten van de personages onthullend. Ook Gomez hoor je overigens nooit als de echte zangeres die ze is de rest overklassen waardoor het geheel erg naturel klinkt. Die scène waarin ze samen met é‰dgar Ramé-rez karaoke zingt, ademt bijvoorbeeld zo'n échtheid uit omdat ie zo gewoon klinkt en oogt, zo uit het leven gegrepen zeg maar. Straf. Tijdens die scène trekt de film de kaart van de elektronische muziek, maar verder horen we de prent onder andere ook refereren naar folkloremuziek, latino, pop en reggaeton.
Rita wordt ontvoerd door Juan Del Monte (Karla Sofé-a Gascón), de leider van een drugskartel. Hij wil een vrouw worden en een nieuw leven kunnen leiden. Zij moet op zoek naar een plastisch chirurg die in alle

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

discretie die job wil uitvoeren. Geld speelt geen rol, maar ongeduldig is ie wel. Al twee jaar volgt ie hormonentherapie en de persoon die Rita voorgegaan is, is blijkbaar in de opdracht mislukt waardoor er kostbare tijd voor hem verloren is gegaan. Wanneer de ingreep plaatsvindt, zal het fake news de wereld in gestuurd worden dat Juan dood is. Rita heeft dan al Juans vrouw Jessi (Selena Gomez) en hun twee kinderen met valse paspoorten naar Lausanne laten uitwijken. Dik tegen de zin van Jessi trouwens die terug naar de VS wou om zich daar te verenigen met haar familie.

Tijdens een restaurantbezoek in Londen zit Rita vier jaar later zonder dat ze dat eerst beseft aan tafel met Emilia. Zo komen we bij hét plotpunt dat verder bepalend zal zijn voor de ganse film. Emilia hunkert er namelijk om Jessi en de kinderen terug te kunnen zien. Het plan? Haar als de tante van de kinderen voorstellen. Emilia toont haar zachte kant, en gaat fondsen verzamelen voor het goede doel dat ze zelf uit de grond stampt. De aanleiding? Ze is aangedaan wanneer een vrouw een briefje met de foto van een vermiste jongen toont. Vanaf dan lijkt ze haar leven helemaal te willen beteren en geeft ze Rita de opdracht om spijtoptanten op te zoeken in de gevangenis om zo te weten te komen hoe en waar de lichamen van verschillende slachtoffers gedumpt werden zodat hun nabestaanden niet langer in onzekerheid moeten leven en eindelijk afscheid kunnen nemen.

Zo leert Emilia de nabestaande Epifané-a (Adriana Paz) kennen waar ze een lesbische relatie mee begint. Het contact met de ondertussen geblondeerde Jessi is niet meer wat het was. Zij feest erop los en kijkt niet echt meer om naar haar kinderen. Wat blijkt? Al tijdens haar relatie met Juan, bedroog ze haar man met Gustavo. En daar voelt ze nog steeds wat voor. In die zin dat ze bij hem wil gaan intrekken, met hem wil trouwen en de kinderen mee wil nemen. Plots komt het sprookje dat Emilia Perez dacht te kunnen leven onder druk te staan, en dreigt de Juan in haar terug naar boven te komen…

Emilia Perez biedt veel, het is een film die slim weet te slalommen tussen een rechtbankfilm, een drama, een misdaadfilm, en een musical en ondanks al die verschillende genres die het aanboort, voelt ie toch van begin tot einde coherent aan. Nergens voelt die geforceerd aan en dat is wellicht een van de grootste verdiensten van de makers die wat ons betreft terecht hiermee in Cannes wisten te scoren en hopelijk straks dat nog eens dunnetjes over doen op andere filmfestivals. De prent heeft uiteraard een uitgesproken queerthema in zich en gaat verder ook onder andere over zelfliefde, het accepteren van jezelf, morele vraagstukken (geef je je overtuigingen op voor het geld of niet) en familiebanden.

En ja hoor, Emilia Perez bezorgde ons meermaals kippenvel. Hoe prachtig is dat liedje bijvoorbeeld niet waarin Emilia's zoontje zijn papa mist en Emilia's geur hem aan hem doet denken? Alleen al daarom bevelen we dit pareltje warm aan. Ga dat zien!

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.